

2025/09/14 – Της Υψώσεως

«Σταύρωσον αυτόν»

Έχουμε μάθει να προσπερνούν μερικά θέματα τυπικά. Χωρίς την αναγκαία προσοχή. Παρατήρηση. Μελέτη.

Αποτέλεσμα; Χάνουμε πράγματα πολύτιμα. Χωρίς να εμβαθύνουμε. Ή να εξετάζουμε τι θα μας προσφέρει. Και οι ανάγκες μας βέβαια, παραμένουν αυξημένες.

Ένα θέμα λοιπόν με ύψιστη ριζική σπουδαιότητα είναι και ο ιερός συμβολισμός του Σταυρού. Μας βοηθά να τον δούμε σαν την καρδιά του κόσμου.

Κεντρική και θεμελιώδης η λειτουργία του στη ζωή της Εκκλησίας και των πιστών.

Εξετάζοντας με περισσότερη προσοχή το όλο θέμα, θα μπορούσαμε να εκφράσουμε επιγραμματικά την ουσία της εκκλησίας.

α. είναι σταυρώνυμη η Εκκλησία. Όχι μόνο διότι το όνομά της το παίρνει από τον Χριστό. Ταυτόχρονα, ο όρος Εκκλησία σημαίνει σύναξη. Συναπάντημα. Κοινωνία. Έχει μέσα του την έννοια του Σταυρού.

Ο Σταυρός είναι συνάντηση. Και κάθε συνάντηση είναι ένα είδος Σταυρού.

β. είναι σταυρόσχημη η Εκκλησία. Όλα τα τελούμενα και δρώμενα μέσα στην εκκλησιαστική ζωή καθαγιάζονται από το σημείο του Σταυρού.

Τον Σταυρόν έχουμε ως στοιχείο διάκρισης στα χτίσματα. Τα άμφια. Στις λειτουργικές μας κινήσεις.

Σταυρόν σχηματίζουν και τα μέρη του ναού.

Σταυρόσχημη η δομή και η κίνησή μας μέσα στην Εκκλησία.

Σταυρόσχημο είναι εκ φύσεως και το ίδιο το σώμα μας, όταν εκτείνουμε τα χέρια.

Και ο ύπνος μέσα στον τάφο φρουρείται από ένα όρθιο Σταυρό. Αγρυπνεί σαν στρατιώτης με εφ' όπλου λόγχην.

γ. Η εκκλησία είναι σταυρόφρων.

Δεν έχει μόνο το όνομα και το σχήμα σταυρικό. Αλλά και το φρόνημα.

Εφόσον ο Χριστός με τον Σταυρό οικονόμησε την καταλλαγή του ανθρώπου, τότε δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι τα πάντα μέσα στη ζωή της Εκκλησίας στην καταλλαγήν αυτήν αποβλέπουν και από αυτήν υπαγορεύονται. Κατανοούμε έτσι γιατί στην Καινή Διαθήκη παίρνει τόσο κεντρική θέση το έργο που επιγραμματικά χαρακτηρίζεται ως διακονία της καταλλαγής της συμφιλίωσης με τον Θεόν. Της συγχώρησης του ανθρώπου από τον Πατέρα.

Το φρόνημα λοιπόν της εκκλησίας χαρακτηρίζεται σταυρικό.

Η θεμελιώδης τούτη αλήθεια εκφράζεται άριστα στο όμορφο απολυτίκιο της Υψώσεως του Σταυρού. Εκεί ο «λαός του θεού» και «το πολίτευμα του» έρχονται σε άμεση συνάρτηση με τη δύναμη του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού.

Τεκμαίρεται έτσι ότι ο λαός είναι του Θεού. Δεν ανήκει σε κανέναν άλλο. Αυτό ισχύει από τη δημιουργία του ανθρώπου. Αλλά και από την Υιοθεσία του. Τον καθιστά κληρονομία του.

Η Εκκλησία αναγνωρίζει και σέβεται τους άρχοντες. Για αυτό, προσεύχεται για αυτούς.

Το «πολίτευμα» των Χριστιανών δεν είναι απλώς μορφή διακυβέρνησης. Αλλά, προπάντων, τρόπος σκέψης και ζωής. Φρόνημα. Που προδικάζει «βίον και πολιτείαν» του καθενός μας.

Νέα τάξη πραγμάτων λοιπόν.

Κι εμείς, σταυροφόροι μιας καταλλαγής βαθύτερης.

Μοναδικός θεμέλιος. Ακρογωνιαίος λίθος. Ο Χριστός.

Σε ένα θεόσδοτο και «θεοφρούρητο» πολίτευμα.

Γι' αυτό να προσευχόμαστε.

+ ο π. Γ.